

i strid med konventionens øvrige bestemmelser til beskyttelse af dens vitale sikkerhedsinteresser. Det fastslås, at konventionen ikke skal hindre en medlemsstat i at opfylde forpligtelser indgået for at opretholde international fred og sikkerhed.

I henhold til artikel 19 kan en medlemsstat i overensstemmelse med dens øvrige internationale forpligtelser indføre kvantitative restriktioner over for andre medlemsstater i tilfælde af betalingsbalancevanskeligheder. Rådet kan ved flertalsbeslutninger fremsætte henstillinger, der sigter på at bistå den pågældende medlemsstat eller begrænse skadelige virkninger hidrørende fra restriktionerne. Det kan også rette henstillinger til den medlemsstat, der er i betalingsbalancevanskeligheder om at træffe forholdsregler til overvindelse af disse.

Medfører afviklingen af told og restriktioner en kendelig stigning i arbejdsledigheden inden for en bestemt erhvervsgren eller i en bestemt egn, og dette skyldes en stigning i indførslen fra andre medlemsstater, kan vedkommende medlemsstat i henhold til artikel 20 træffe beskyttelsesforanstaltninger. Medlemsstater har herved adgang til at begrænse indførslen til et omfang, der ikke er mindre end indførslen i en tolv måneders periode, der udløb inden for de sidste tolv måneder. Ønsker medlemsstaten at træffe videregående eller andre former for beskyttelsesforanstaltninger, skal den indhente rådets samtykke, der gives ved en flertalsbeslutning. Under alle omstændigheder kan medlemsstaten ikke opretholde beskyttelsesforanstaltninger for en længere periode end 18 måneder, med mindre rådet tillader dette ved en flertalsbeslutning. Ligesom i tilfælde af betalingsbalancevanskeligheder kan rådet fremsætte henstillinger i sagen.

Artikel 20 indeholder endvidere en bestemmelse, hvorefter rådet ved stemmeflertal kan give en medlemsstat adgang til for en bestemt vare at anvende en anden afviklingsplan for tolden end den i artiklerne 3 og 6 foreskrevne, såfremt den pågældende medlemsstat frygter, at der ellers vil opstå vanskeligheder. Tolden skal dog under alle omstændigheder være afviklet inden udgangen af 1969.

Undtagelsesbestemmelserne vedrørende vanskeligheder i bestemte erhvervsgrene eller egne gælder kun for overgangsperioden. Rådet kan dog beslutte, at tilsvarende regler skal gælde også herefter.

Landbrugsvarerne.

Ikke alle konventionens bestemmelser gælder for landbrugsvarerne. Artikel 21 bestemmer, at af de

foregående artikler skal kun artikel 1 om sammenslutningen samt artikel 17 om indførsel af dumpingvarer og subsidierede varer gælde for landbrugsvarerne.

I stedet er der i artiklerne 22 til 25 fastsat særlige bestemmelser for landbrugsvarerne, for hvilke de efterfølgende bestemmelser i konventionen, herunder bestemmelserne om klageproceduren og om sammenslutningens institutioner, også skal gælde.

Tillæg D til konventionen indeholder en fortegning over de varer, som skal betragtes som landbrugsvarer inden for sammenslutningen. Listen over landbrugsvarer, der stort set svarer til den afgrænsning, der er foretaget inden for de Seks (Romtraktatens annekst II), omfatter alle egentlige landbrugsvarer og en række forarbejdede levnedsmidler. De fra et dansk synspunkt vigtigste varegrupper inden for levnedsmiddelsektoren, der herefter betragtes som industrivarer, er kilks, vaffer, wienerbrød, sandkage, rasp m. v., sukker- og chokoladearter (under 80 pct. sødestofindhold), kaffeerstatning, supper og bouillon, iscremepulver og buddingpulver, mineralvand, limonade og øl samt en række alkoholholdige drikkevarer (whisky, gin, snaps, likør m. v.).

Rådet kan ændre bestemmelserne om, hvilke af konventionens artikler der skal finde anvendelse på landbrugssektoren, og foretage ændringer i listen over landbrugsvarer.

I henhold til artikel 22 forpligter medlemsstaterne sig til ved gennemførelsen af deres landbrugspolitik at tage tilbørligt hensyn til andre medlemsstaters særlige interesse i udførsel af landbrugsvarer. Sammenslutningens målsætning på landbrugsområdet skal, idet hensyn tages til denne politik, være at lette en udvidelse af samhandelen, som vil tilvejebringe en rimelig gensidighed for medlemsstater, hvis økonomi i væsentlig grad er afhængig af udførsel af landbrugsvarer.

Konventionens artikel 23 omhandler de tosidede landbrugsoverenskomster, som medlemsstaterne afslutter indbyrdes med henblik på at nå sammenslutningens mål på landbrugsområdet og som grundlag for deres samarbejde på dette område. De skal gælde for det samme tidsrum som selve konventionen. Såfremt nye overenskomster afsluttes, skal de øvrige medlemsstater underrettes, før de træder i kraft. Overenskomsterne kan ændres eller ophæves, såfremt der er enighed herom mellem de to parter. Da bestemmelser om told i overenskomsterne kommer alle medlemsstater til gode, kan sådanne toldfordele dog kun trækkes tilbage efter tilslutning fra alle medlemsstater. Selv om de bilaterale aftaler ikke er optaget som tillæg til kon-